



KOMUNIKAT PRASOWY nr 175/23

Luksemburg, 22 listopada 2023 r.

Wyroki Sądu w sprawach połączonych T-302/20, T-303/20 i T-307/20 Del Valle Ruíz i in./SRB oraz w sprawach T-304/20 Molina Fernández/SRB, T-330/20 ACMO i in./SRB i T-340/20 Galván Fernández-Guillén/SRB

Restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja Banco Popular: akcjonariusze i wierzyciele, których dotyczą działania podjęte w odniesieniu do tego banku, nie mają prawa do rekompensaty z jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

W przypadku postawienia tego banku w stan likwidacji nie zostaliby oni bowiem potraktowani lepiej niż w wyniku jego restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

Po światowym kryzysie finansowym z 2008 r. prawodawca Unii wprowadził szereg środków (unia bankowa) mających na celu ochronę rynków finansowych Unii. Jednym z tych środków jest jednolity mechanizm restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRM), którego głównym celem jest umożliwienie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków bez korzystania z pieniędzy podatników, faworyzując jednocześnie stabilność finansową. Jeżeli bank znajduje się na progu upadłości lub jest nią zagrożony, będąca agencją unijną **Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (The Single Resolution Board – SRB)** może, pod pewnymi warunkami, przyjąć program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, który jest następnie zatwierdzany przez Komisję.

Częścią unii bankowej jest **jednolity fundusz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRF)**. Jest to fundusz reagowania kryzysowego, który może być wykorzystywany w czasach kryzysu i jest finansowany przez sam sektor bankowy.

W czerwcu 2017 r. SRB przyjęła program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do hiszpańskiego banku Banco Popular, który został zatwierdzony przez Komisję i doprowadził do nabycia akcji Banco Popular przez hiszpański bank Banco Santander za cenę jednego euro¹.

Zgodnie z unijnym rozporządzeniem w sprawie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych², jeżeli zostanie ustalone, że akcjonariusze lub wierzyciele podmiotu objętego działaniem w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ponieśli większe straty niż miałyby to miejsce w wyniku likwidacji w ramach standardowego postępowania upadłościowego, SRB może, w celu wypłacenia im rekompensaty, skorzystać z SRF.

Aby ocenić tę potencjalną różnicę w traktowaniu **w przypadku Banco Popular, niezależny rzeczoznawca** przeprowadził wycenę tego banku przy założeniu scenariusza likwidacji, a **akcjonariusze i wierzyciele, których dotyczą działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Banco Popular**, mieli **możliwość wypowiedzieć się na jej temat**.

SRB zdecydowała następnie, że sposób, w jaki akcjonariusze i wierzyciele zostaliby potraktowani w przypadku likwidacji Banco Popular nie byłby lepszy niż sposób, w jaki zostali oni potraktowaniu wskutek

restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, oraz że nie mieli prawa do rekompensaty z SRF.

Wielu spośród tych akcjonariuszy i wierzycieli zaskarżyło tę decyzję do Sądu Unii Europejskiej. Sprawy te po raz pierwszy dały Sądowi możliwość wypowiedzenia się w przedmiocie zgodności z prawem takiej decyzji.

Sąd oddalił skargi, w szczególności w zakresie, w jakim podważano w nich niezależność podmiotu przeprowadzającego wycenę oraz podnoszono naruszenie prawa do bycia wysłuchanym przysługującego akcjonariuszom i wierzycielom, których dotyczą działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podjęte w odniesieniu do Banco Popular. Sąd uważa ponadto, że w swojej **wycenie dokonujący jej podmiot oparł się na prawidłowej metodologii i nie popełnił przy wycenie aktywów Banco Popular oczywistych błędów**. Przeprowadzenie standardowego postępowania upadłościowego doprowadziłoby zatem do takiego samego wyniku jak restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja, w związku z czym **prawo własności tych akcjonariuszy i wierzycieli nie zostało naruszone**.

UWAGA: Celem skargi o stwierdzenie nieważności jest doprowadzenie do uznania za nieważne aktów instytucji Unii, które są sprzeczne z prawem Unii. Państwa członkowskie, instytucje wspólnotowe oraz jednostki mogą, pod pewnymi warunkami, wnieść skargę o stwierdzenie nieważności do Trybunału Sprawiedliwości lub Sądu. Jeżeli skarga jest zasadna, stwierdza się nieważność aktu. Instytucja, której to dotyczy, powinna zaradzić ewentualnej próżni prawnej spowodowanej nieważnością tego aktu.

UWAGA: Odwołanie od orzeczenia Sądu, ograniczone do kwestii prawnych, może zostać wniesione do Trybunału w terminie dwóch miesięcy i dziesięciu dni od dnia zawiadomienia o tym orzeczeniu.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Sądu.

Pełny tekst i, w stosownym wypadku, streszczenie wyroków ([T-302/20](#), [T-303/20](#) i [T-307/20](#), [T-304/20](#), [T-330/20](#) i [T-340/20](#)) są publikowane na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Jarosław Zasada ☎ (+352) 4303 2793

Nagranie wideo z ogłoszenia wyroku jest dostępne przez „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 22964106.

Pozostańmy w kontakcie!



¹ Zobacz [komunikat prasowy Komisji](#).

² [Rozporządzenie \(UE\) Parlamentu Europejskiego i Rady \(UE\) nr 806/2014](#) z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.